

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

31. LEDNA 2010

Z obsahu:

Středověké žebrové řady
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
13. ledna 2010
- strana 2 -

Tajemství povolání
Briege McKenna OSC
- strana 4 -

Kněžství a celibát (1)
Briege McKenna OSC
- strana 5 -

Svatý František
obrací heretiky (2)
Začátky misie v Chablais
- strana 6 -

Pán Ježíš o svých kněžích
(dokončení)
Toto je moje Tělo,
toto je moje Krev
- strana 9 -

Reformu
je třeba reformovat
Guido Marini
- strana 10 -

Proč vlastně evoluce? (9)
Scénář evoluce
člověka (2)
- strana 11 -

Průčelí baziliky sv. Dona Boska v Římě

Na počátku nového roku nahlédneme do dějin křesťanství, abychom viděli, jak se vyvíjejí dějiny a jak se mohou opakovat. V nich můžeme vidět, že existují světci vedení Božím světlem, kteří jsou autentickými reformátory života církve i společnosti. Jako mistři slova a svědci příkladem dokážou rozproudřit trvalou a hlubokou církevní obnovu, protože oni sami jsou hluboce obnoveni a jsou ve styku s pravou novostí: s přítomností Boha ve světě. Taková potěšující skutečnost, že v každé generaci se rodí světci a přinášejí tvořivou obnovu, provází trvale dějiny církve i uprostřed všech smutných a negativních

aspektů její cesty. Vidíme totiž století za stoletím, jak se rodí takové síly reformy a obnovy, protože Boží novost je nevyčerpatelná a dává stále novou sílu pro cestu vpřed. To se stalo také ve třináctém století spolu se zrodem a mimořádným rozvojem žebrařských řádů: to je vzor velké obnovy v jedné dějinné epoše. Byly k tomu povolány pro svou charakteristiku, aby totiž pokorně odkázány na ekonomickou podporu lidu žily ve slibu chudoby a rozvíjely svou vlastní evangelizační misi. Z žebrařských řádů, které v onom období vznikly, nejznámější a nejdůležitější

Středověké žebrařské řády

jsou menší bratři a bratři kazatelé známí jako františkáni a dominikáni. Jsou tak nazváni podle jmen svých zakladatelů, totiž Františka z Assisi a Dominika z Guzmanu. Tito dva velcí světci měli tu schopnost vyčistit svou inteligenci „znamení doby“ tím, že vytyčili výzvy, s nimiž se musela vyrovnat církev v jejich době.

Vznik žebrařských řádů

První výzvu představovala expanze různých skupin a hnutí věřících, kteří, i když byli inspirováni legitimní touhou po autentickém křesťanském životě, ocitli se často mimo církevní

společenství. Byli ve velké opozici proti bohaté a nádherné církvi, která se rozvinula právě s rozkvětem mnišství. V minulých katechezích jsem se zastavil u mnišského společenství v Cluny, které vždy přitahovalo vitální síly, ale také statky a bohatství. Tak se logicky vyvinula v prvním momentu církev bohatá na statky a také nemovitosti. Proti této církvi povstala idea, že Kristus přišel na svět chudý a že pravá církev by měla být právě církev chudých; touha po pravé křesťanské autenticitě se postavila proti skutečnosti existující v církvi. Jedná se o tzv. pauperistická hnutí středověku. Ta ostře odmítala způsob života kněží a mnichů té doby, obviňovala je ze zrady evangelia, protože neprovozují chudobu jako první křesťané, a tato hnutí postavila proti službě biskupů svou vlastní „paralelní hierarchii“. Navíc k ospravedlnění vlastního způsobu šířila nauky neslučitelné s katolickou vírou. Např. hnutí katarů nebo albigenských předkládalo staré hereze jako znehodnocení a pohrdání materiálním světem – odpor proti bohatství se stal rychle opozicí proti materiální skutečnosti jako takové – popření svobodné vůle a pak dualismus, existenci druhého principu zla rovného Bohu. Tato hnutí měla úspěch zvláště ve Francii a v Itálii nejen pro dobrou organizaci, ale také proto, že obviňovala reálné zlořády v církvi, způsobené málo příkladným chováním různých exponentů kleru.

S církvi a pro církve

Františkáni a dominikáni ve stopách svých zakladatelů naopak ukazovali, že je možné žít evangelijní chudobu, pravdu evangelia jako takovou, aniž by se odloučili od církve; ukazovali, že církev zůstává pravým a autentickým místem evangelia

Pokračování na str. 12

Proroci to nikdy neměli lehké. Na Jeremiášových osudech je to obzvláště patrné. Platí to stejnou měrou jak ve Starém, tak v Novém zákoně. O nezbytnosti obrátit se a změnit své smýšlení lidé neradi slyší. „Kamenování proroků“ se stalo příslovečným. Stále však pro Boží posly zůstává v platnosti Boží příkaz a příslib: „Udělám z tebe opevněné město, bronzovou zeď proti celé říši, proti králům, knížatům, kněžím i lidu země.“

Medjugorje, jedno z oněch míst, které má pro současný svět svým způsobem „prorocskou funkci“, navštívilo již více než 1000 biskupů. Žádná z návštěv snad nevyvolala tolik vzrušení jako ta poslední. Důvodem, který zavedl vídeňského kardinála Schönborna na přelomu roku do Medjugorje, byly pozitivní zkušenosti, které s tímto fenoménem sleduje již delší dobu. Jeho aktivní účast na každodenním dění na tomto poutním místě a odpovědi na dotazy médií vyvolaly značnou odezvu. Hlasitě se přihlásili k slovu i ti, kteří pokládali za svou povinnost rychle shromáždit a vypočítat pokud možno všechno to

negativní, co se zatím na adresu Medjugorje sneslo. Jako by dostali přímo strach, že by kladné zkušenosti vídeňského kardinála mohly převážit nad jejich negativními argumenty a ovlivnit pozitivně uznání nadpřirozeného

Editorial

charakteru medjugorských zjevení. Setkáváme se s tím v různých komentářích a diskusních fórech také na internetových stránkách.

V dnešní době, která se nevyznačuje žádnou zvláštní náboženskou horlivostí, každá zpráva o tom, že někde vidíme neobvyčejný zájem o svátost smíření, že četní zpovědníci ani nemají čas se naobědvat, že se neuvěřitelné zástupy modlí jeden růženec za druhým nebo absolvují pobožnosti křížové cesty, že nemálo lidí obnovilo a zachovávalo opravdový půst, to by snad mělo být pro katolického křesťana opravdovým balzámem na duši. A přece, věřte, nevěřte, může to také jiné křesťany naplnit až neuvěřitelnou skepsí. Nejspíše by byli spokojeni, kdyby toto „soukromé“ poutní místo zmizelo z mapy.

Ve věci Medjugorje stojí proti sobě dva protichůdné postoje: jedni si vroucně přejí, aby tomuto cíli stanic „soukromých“ poutníků z celého světa byl přiznán oficiální charakter, a druzí pokládají za svou povinnost usilovat o to, aby k tomu nikdy nedošlo. Pokud se splní vroucí touha těch prvních, ještě více se rozmnoží proudy milosti, které z tohoto místa zcela nepochybně již dlouhá léta plynou. Co si od splnění svého přání slibují odpůrci Medjugorje, těžko říct. Nejspíš to dopadne tak, že se splnění svého přání nedožijí ani jedni, ani druzí, a proto by snad pro všechny bylo nejlepší soustředit se svorně právě na to konkrétní dobré ovoce, které neoficiální chorvatské poutní místo přináší lidem i světu. Tyto bohaté duchovní plody jsou vlastně to podstatné, co můžeme konkrétně vidět a hodnotit. Co za nimi stojí, o tom se můžeme dohadovat, ale podstatu věci to nemění. Nikoliv nepravděpodobná je jistě hypotéza, že Medjugorje je místo, kde se zvláště zřetelně střetává Královna Míru se svým odvčným Nepřítelem. Tam, kde dochází k zápasu, jednou boduje ta, jindy ona

Pokračování na str. 13

Pravá důvěrnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Žádný prorok není vítáný ve své vlasti.

Vrať se do synagogy v Nazaretě, kde jsi zanechal Pána při jeho prvním veřejném vystoupení v jeho domovině. Pros Božího Duha, aby zbavil tvé srdce povrchních, špatných a nevhodných myšlenek, abys Ježíšovo naučení přijal s pravou pokorou a otevřeností.

Jak se dnes přesvědčíš, samotné zalíbení a uspokojení z Božího slova nestačí. Nazaretští si zatím pochvalují výklad svého rodáka, protože mají pocit, že to splňuje jejich očekávání. Ale Pán, který vidí do lidských srdcí, musí bohužel konstatovat, že jeho záměry a jejich představy se zcela rozcházejí. Sama skutečnost, že Ježíš vyrůstal celá léta uprostřed nich, že ho tak dobře znají, stává se pro ně vážnou překážkou, jakmile mají poznat a přijmout jeho pravé poselství. Dlouhodobá blízkost Ježíše se pro ně nestala příležitostí, aby v něm objevili něco, co je hodno obdivu a úcty, nechtějí připustit, že by mohl být něčím víc než oni sami. Vidí v něm stále jen *syna Josefova*.

Není tvůj dlouhotrvající blízký vztah k Ježíši také poznamenán omylem sousedské familiarity? I tvé srdce se může stát nakonec místem, kde Pán přestává být prorokem. Dlouhá léta v Pánově blízkosti mohou také svádět k nepravé důvěrnosti a falešnému sebevědomí, které je horší než lhostejnost a zevšednění. Nedopusť, aby ti Ježíš pro svou blízkost a stálou přítomnost tak zdomácněl, že bys začal přehlížet jeho nekonečnou božskou velebnost a nedocenitelnou lásku, takže bys ji nepřijímal s pokorným úžasem a vděčným klaněním, ale se sebejistou samozřejmostí.

Takový stav může být nebezpečný, protože svádí, aby se v tvém srdci zabydlela nekritická sebejistota, která je pak povážlivě nedůtklivá vůči nelichotivé pravdě. Jak jinak si chceš vysvětlit ten nečekáný zvrát nálad, kterého jsi v synagoze svědkem? Jak je možné, že Ježíšovi sousedé, kteří ho před chvílí poslouchali se zjevným uspokojením a pochvalovali si, že promlouvá jako naplněný milostí, jsou najednou zachvázeni hněvem? Ježíš jim nastavil zrcadlo, a to oni nesnesou. Jdou nakonec ve své zaslepenosti tak daleko, že jsou ochotni uchýlit se ke zločinu, jen aby nemuseli změnit své smýšlení.

Proč vyslovil Ježíš slova, která jeho posluchače náhle tak popudila? Protože jsou situace, kdy není možné se vyhnout konfliktu.

Hlásání pravdy může narazit na takový odpor, že vyvolá dokonce krajní nepřátelství. Ale to není důvod zamlčet důležitou pravdu. Máš odvahu požádat Pána, aby i tobě nastavil zrcadlo pravdy?

Využij dnešní zkušenosti a zamysli se upřímně nad skutečnými úmysly svého duchovního života. Existuje také nábožnost, která se ve skutečnosti neklání Bohu, ale sobě. I kdyby všechny tvé skutky byly hodny chvály, nekonáš je především proto, že se ti to zalíbilo a že tak imponuješ svému prostředí? Nedospěl jsi k přesvědčení, že ty sám už dobře víš, čeho je třeba, a nikoho k tomu nepotřebuješ? Radikální obrácení nepotřebují jen zatvrzelí hříšníci, ale i ti, kteří si léta myslí, že žijí v Pánově blízkosti, ale spoléhají jen sami na sebe.

Zanech nad srázem nejen rozkacené Nazareťany, ale i svou nepriznanou sebelásku, která má vlastně stejné sklony jako oni. Pospěš za Pánem. Po incidentu a velkém zklamání v Nazaretě jej nejvíce potěšíš prosbou, aby ti prokázal milosrdenství. On přece přišel, jak sám řekl, aby *slepým vrátil zrak*⁽¹⁾. Popros ho o uzdravení: *Pane, ty jsi má naděje, má důvěra od mého mládí*.⁽²⁾ Vypros si poznání a odhodlání, abys nadále dělal jen to, co On chce, ale abys to dělal také jen proto, že On to chce. Protože je jen jediný způsob, jak se mu můžeš opravdu přiblížit, a to je **láska**.

Máš dary? Máš úspěchy? Máš znalosti? Máš postavení? Jdou za tebou davy? To všechno ti není k ničemu, jestliže nemáš lásku, která *nemyslí na sebe, nenadýmá se ani nerozciluje, nevychloubá se a nezávidí, ale raduje se z pravdy*.

Raduje se i z pravdy o vlastní nicotnosti, aby se s tím větším úžasem a úctou bez ustání klaněla Pánu, který se k tobě sklání. Ježíšova blízkost musí stále více prohlubovat a nikoliv odsouvat a zatlačovat tvé upřímné vyznání: *Pane, nejsem hoden, abys ke mně vstoupil*,⁽³⁾ *odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný*.⁽⁴⁾

Přijímáš-li výzvu k opravdovému obrácení, pak tvé dnešní setkání s Pánem není o nic menší milost, než jaké se dostalo mezi všemi malomocnými Namanovi a ze všech vdov právě vdově ze Sarepty. Posiluj stále svůj vděčný úžas vědomím, že nikoliv ty sis vyvolil Ježíše, ale On si vyvolil tebe⁽⁵⁾. *Vždyť tě znal dříve, než tě stvořil v lůně, posvětil si tě, než jsi vyšel z mateřského života. Celý zbytek svého života využij k tomu, že budeš vyprávět o jeho spravedlnosti a hlásat jeho podivuhodné skutky*.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 4,18; ⁽²⁾ resp. žalm 71; ⁽³⁾ Mt 8,8;

⁽⁴⁾ Lk 5,8; ⁽⁵⁾ srov. Jan 15,16;

⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 71

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 1,4–5.17–19

Za krále Jošijáha Hospodin mě oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil.

Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi.

Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, železný sloup a bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a jejich knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou – praví Hospodin – abych tě vysvobodil.“

2. čtení – 1 Kor 12,31–13,13

Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu.

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jako znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všechno, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenašel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje.

Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozciluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží.

Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všechno naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné.

Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všechno dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář.

Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně jak Bůh poznává mne.

Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

Pokračování na str. 8

Tajemství povolání

Při duchovních obnovách pro kněze sestra Briega McKenna ráda vypráví příběh Bennyho Blumensaata, jednoho dánského kněze. Jeho neuvěřitelný životní osud osvětluje tajemství kněžského povolání. Je to sám Bůh, kdo zde projevuje svou iniciativu. Vědomí, že byl povolán od Pána, je pro kněze nejdůležitějším základem pro výkon jeho kněžské služby. P. Benny používá při exerciciích, které sám pořádá, žalmy 24 a 32. V nich se odráží příběh jeho života: jeho cesta obrácení, bezmezná otevření jeho srdce pro Krista, Krále Nového zákona, a objevení jeho nepřekonatelné radosti.

Bůh si vyvolil kriminálního

Je mnoho příběhů povolání, které dojemným způsobem dokládají Ježíšova slova: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás“ (Jan 15,16). Krásným příkladem je život Bennyho Blumensaata, se kterým jsme s P. Kevinem velmi spřáteleni. Poznali jsme ho jako seminaristu v Londýně. Když slyším svědectví od kněží, jak zažili své povolání, často si kladu otázku, jak mohl být někdo takový zvolen pro kněžskou službu. Podobně tomu bylo i u P. Bennyho. Stal se mezitím velmi známým vzhledem k neuvěřitelným věcem, které prožil. Byl původně velkým dánským zločincem a nyní je velmi vyhledávaným katolickým knězem ve své zemi. Již jako mladík vykrádal banky, zakládal požáry a byl patologickým kriminálním. Poprvé byl ve vězení v 16 letech a vrátil se tam několikrát až do svých 25 let. Byl ve vězení pro duševně choré zločince a byl 24 hodin denně připoután řetězem. Vední věznic se vzdalo veškeré naděje. Ani on už neviděl pro svůj život žádnou perspektivu. Zcela ztratil víru v Boha a pokoušel se o sebevraždu.

Proměňující síla zpovědi

Jednoho dne byl v Dánsku na návštěvě jeden americký kněz. Patřil k oblátům Neposkvrněné Panny Marie. Matka tehdy dvacetiletého Bennyho prosila kněze, aby navštívil jejího syna ve vězení. Opravdu

došlo k tomuto setkání. Nejdříve je Benny odmítal, ale nakonec kvůli matce přivoliil. Nebyl to žádný zvláštní rozhovor. Ale když kněz s matkou od Bennyho odcházel, otočil se ještě jednou a řekl: „Než se vrátím do Ameriky, ještě jednou tě navštívím.“

Další týden kněz skutečně přišel podruhé. O tomto rozhovoru podává svědectví sám Benny: „S tím knězem bylo něco zvláštního. Mluvil o Ježíši způsobem, jaký jsem předtím nikdy neslyšel. Vyprávěl o osobě, kterou znal.“ Nakonec mu kněz řekl: „Ten Ježíš tě miluje!“ A před odchodem na něho vložil ruce.

S Bennym se muselo stát něco zvláštního. Když se příští ráno probudil, cítil hroznou touhu

P. Benny Blumensaad

vyzpovídat se. Ve vězení to nechtěli povolit, protože měli obavy kvůli jeho duševnímu zdraví. Nakonec přece jen povolili. Zpověď byla obrovským zvratem v jeho životě a zcela ho proměnila. Milost silně zasáhla do jeho života. Seděl trpělivě zbývajících pět let ve vězení. Jak dosvědčuje jeho okolí, žil v této době jako mnich.

„Chci, abys byl knězem“

Po propuštění se musel Benny vzhledem k sociálnímu zařazení podrobit nejdříve rehabilitaci. Jednoho dne uslyšel v sobě jasně Ježíšův hlas: „Benny, chtěl bych, aby ses stal knězem!“ Udivený Benny se zadíval na svatostánek a ptal se: „Ježíši, který biskup by mě přijal?“ Uslyšel odpověď: „To nemá s biskupem nic společného. Chci, abys byl knězem. Jdi za biskupem!“ Šel tedy k svému biskupovi. Ten o něm samozřejmě všechno vě-

děl. Ale byl to muž víry. Ani slovem se nezminil o jeho kriminální minulosti a zeptal se ho na jeho vzdělání. Benny navštěvoval gymnázium, ale další vzdělání neměl. Biskup mu řekl: „Jdi a vyuč se něčím. Dokonči své vzdělání a pak přijď.“ Po třech letech s tím byl hotov. Nezapomněl na Ježíšovo povolání a šel opět k biskupovi. Ten ho poslal do Londýna, aby se zde připravil na kněžské povolání. Dnes je Benny knězem, který je známý daleko za hranicemi Dánska, protože mnoha lidem pomohl najít cestu ke Kristu.

S vírou a horlivostí apoštola Pavla

P. Benny vykonává své kněžské povolání pln energie a životní síly. Jeho pastorační služba připomíná horlivost svatého Pavla. Ale jak sám říká, nebyl by toho schopen, kdyby nezůstával blízko u Pána. Často se stýká se mnou a s P. Kevinem. Často se účastní našich programů pro kněze v Irsku. Jednou mi řekl: „Kdo nevěří, že Satan aktivně pracuje na tom, aby kněze zničil, ničemu nerozumí.“ A sám dosvědčuje, jak hledá ustavičně útočiště u Ježíše a jak ho prosí o ochranu.

Studium teologie je jistě důležité, především na cestě za kněžstvím, ale není to v životě kněze to rozhodující. Na příkladu P. Bennyho se projevuje něco jiného. Pán klade knězi stejnou otázku jako svatému Petrovi: „Miluješ mě?“ To je první předpoklad, aby byl někdo dobrým a svatým knězem, milovat Ježíše, mít k němu osobní vztah, dovolit, aby se stal středem jeho života. Jak Jan Pavel II. i Benedikt XVI. opakuje stále znovu, jak je to důležité prosit o osobní setkání s Kristem. Protože koho Ježíš jednou uchvátí, kdo ho skutečně zažije, a to se nestává vždy, ten může s dokonalým odevzdáním odpovědět na kněžské povolání.

Z Kirche heute 1/2001
přeložil -lš-

P. Benny Blumensaad

NEPLIVAT PO KŘESŤANECH

Jeruzalémští rabíni se vyslovili proti obyčejí mladých fanatických ortodoxních židů plivat po křesťanských duchovních a řeholních sestřích. Při křesťanských procesích plivají mladí židovští fanatickové po účastnících a po kříži. Nejvyšší židovský soud tyto praktiky ostře odsoudil.

Kath-net

Kněžství a celibát (1)

Již více než čtyřicet let pracuje irská klariska sestra Briega McKenna na duchovní obnově kněží. Tato dnes již sedesátiletá řeholnice dokáže kněžím a jáhnům obnovovat jejich radost z povolání. Na jejích exerciciích, které vede spolu s P. Kevinem J. Scalonem CM, se scházejí stovky duchovních. Více než kdokoliv jiný řeší jejich aktuální problémy. Nesčetné množství kněží jí vděčí za své obrácení a nový počátek na cestě za svým kněžským ideálem. Následující text je její přednáška o celibátu na exerciciích ve Wigratzbadu v listopadu 2009.

Poklad v křehké nádobě

Od roku 1972 sloužím kněží na celém světě. Stále znovu prožívám úžas nad neuvěřitelnými cestami, jaké Bůh používá, aby si povolal muže ke kněžské službě. Za ta léta vzrostla moje víra v kněžství. Dnes jsem si velmi jasně vědoma, že vo-

Sestra Briega McKenna OSC

lá do svých služeb muže, kteří nejsou dokonalí. Mimořádné je však kněžství, které mají. Kněžství samo je dokonalé. V tomto smyslu krize kněžství neexistuje. Neboť kněžství je kněžství Ježíše Krista. On však nicméně rozhodl, že bude vlévat své kněžství do křehkých nádob. *Tento poklad nosíme v nádobách hliněných (2 Kor 4,7).*

„Já jsem vyvolil vás!“

V Janově evangeliu nacházíme Ježíšova obdivuhodná slova: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás (Jan 15,16).* To by mělo být pro každého kněze velkou útěchou, jestliže ví: Krista jsem si nezvolil já a to, co vykonávám, není mé kněžství, nýbrž kněžství Kristovo. Pán však od svých kněží neočekává nic nemožného. Nestaví latku tak vy-

soko, aby bylo nemožné naplnit jeho úkol. Ne, Bůh by kněze nepovolal, kdyby mu také nedaroval milosti, které potřebuje, aby naplnil jeho vůli. Bůh zná každého kněze od počátku. Ví o něm všechno, zná jeho silné i slabé stránky. A přece si ho vyvolil.

Bůh se zjevuje skrze kněze

Co vidí Bůh, když se dívá na kněze? Vidí v něm svého milovaného Syna. Skrze kněze přichází na svět sám Kristus, a to skrze kněze jakožto muže. K tomu dává kněz Bohu k dispozici zvláštním způsobem i své mužství. Kristus je bere do svého vlastnictví, aby se vrátil na tento svět. Bůh mohl člověka stvořit také jiného, jako bytost bez pohlaví, a dokonce i bez těla. Rozhodl se však pro tuto cestu stvoření člověka. A tak povolává ke kněžství muže se vším, co je činí muži, s krásou mužské sexuality i se všemi jejími slabostmi. Volí si je mezi jinými nikoliv proto, že jsou bez viny, spíše natahuje ruku a říká: „Tebe chci

P. Kevin, sestra Teresa a sestra Briega McKenna

pro sebe! Chtěl bych se skrze tebe ukázat druhým.“

Pán řeší problémy

Kněz se snad ohradí: „Pane, já jsem hříšný!“ Ale Pán odpoví: „To vím.“ Kněz třeba pokračuje: „Nemůžu žít v celibátu, mám sexuální problémy.“ A Bůh opět odpoví: „To vím, ale nabízím ti svou milost. Neušetrím tě bojů. Ale když mi zůstaneš nablízku, překonaš spolu se mnou všechny problémy, ať na tebe přijde cokoli.“

Když Ježíš volá ke kněžství, chce celé a nerozdělené Já. Část této odpovědi spočívá také v charismatu celibátu. Ježíš říká: „Daruj mi všechno, co ti patří: svou svobodnou vůli, svou mužskou sexualitu, svou ochotu, která mi umožní působit skrze tebe.“ A když někdo odpoví a složí svůj slib, Ježíš ho přijme a zasvěti ho svému království.

Drahocennost sexuality

Lidská sexualita je nádhera, cenná jako drahocenná per-

la nebo diamant, velice křehká, velice svatá a velice mocná. Kdo chce mít takový diamant v prstenu, použije k tomu stejně drahocenný materiál.

Podobně vsadil Bůh sexualitu do centra manželství. Křesťanské manželství je vzácná svátost, která tvoří pro muže a ženu rámec, v němž mohou vykonávat a slavit svou sexualitu.

Kněz skládá slib celibátu nikoliv proto, že by sexualita byla něco špatného. Naopak, z pohledu na krásu sexuality činí z ní Bohu dar. Neodmítá radosti a rozkoše, které přináší manželství, nýbrž vědomě je obětuje Bohu. Daruje mu svou sexualitu, intimitu sexuálního vztahu i vlastní děti. Ale za to mu Bůh daruje své svěcení, posvěcuje kněze a jeho sexualitu, aby jiným, vzácnějším způsobem předával jiným život.

Celibát zavedl Bůh

Je to otec lži, kdo nám říká, že celibát je církevní zákon. Celibát zavedl sám Bůh, a to v osobě svého Syna Ježíše Krista. Ježíš byl muž se svým sexuálním tělem, které přijal bez omezení. Ale zůstal panic a žil celibátně. Proto je kněz povolán k tomu, aby jako muž napodobil Krista a žil celibátně. Tento ideál kněžského celibátu vložil v průběhu času do církve Duch Svátý.

V Matoušově evangeliu uvádí Ježíš důvod pro život v celibátu: Povoláný žije tímto způsobem *pro nebeské království (Mt 19,12)*. Pro nebeské království slibuje kněz, že zůstane svobodný. Krize katolické církve není krizí celibátu. Myslím si, že krize spočívá ve neschopnosti porozumět tomuto povolání. Byla vyvolána velkým útokem na lidskou sexualitu, který uvrhl celou lidskou společnost do strašné krize. Útok proti manželství a proti kráse lidské sexuality je také útokem proti celibátu.

Žít láskou Kristovou

Žít celibátně neznamená zapřít lidskou lásku. To by bylo

► proti evangeliu Ježíše Krista. Všichni máme lidské srdce, jsme stvořeni k Božimu obrazu jako jemu podobní. A on nám uložil, abychom ho milovali z celého srdce a bližního jako sebe samy. Nemůžeme milovat jako andělé, nýbrž milujeme lidským srdcem. Celibát není popřením této lásky, nýbrž znamená posvěcení této lásky. Kněz bere lásku, kterou Bůh vlil do jeho srdce, a rozšiřuje ji s jeho milostí stále více, až je schopen milovat láskou Kristovou.

Svatý farář arský říká: „Kněžství je láska v Ježíšově Srdci.“ Jak nádherná slova! Když kněz nemiluje Ježíšovým Srdcem, když v sobě nenese žádné lidství, nemohou v něm lidé potkávat Ježíše.

Celibát není potlačená sexualita

Jako sestra žiji také celibátně. Složila jsem slib čistoty nikoliv proto, že bych měla strach ze svého ženství nebo z mužů. Žena byla stvořena, aby rodila děti a byla matkou. I žena v celibátu musí mít tyto vlastnosti. Kdybych potlačila své ženské a mateřské city, byla bych bezcitná a sobecká.

Jeden emeritní filipínský biskup, který měl hodně přes sedmdesát, mi přiznal: „Ze strachu jsem celý život neřekl žádné ženě, žádnému muži: Mám tě rád. A litoval toho: Vedl jsem diecézi moc přísně, plnil jsem literu zákona. Ale neměl jsem žádné city. Teprve nyní ve vysokém věku jsem poznal, že to, co jsem žil, nebyl celibát, ale potlačená sexualita.“

Kněz neslibil celibát, protože by měl strach z manželství. Naopak, kdyby nebyl dobrým otcem, je velmi nepravděpodobné, že je dobrým knězem.

Řeka musí zůstat ve svých březích

Celibát také není zapřením citů k druhému pohlaví. Je to docela normální a zdravé cítit, že nás přitahuje druhé pohlaví.

To neznamená, že za ním musím běžet.

S tím souvisí jiný problém. Fenomén homosexuality je nedostatek v utváření charakteru člověka. To však neznamená, že dotyčná osoba je špatná. Jako lidé máme v důsledku hříchu mnoho slabostí a problémů. Ale společnost, ve které žijeme, se nám pokouší namluvit, že je to zcela normální cítit přitažlivost stejného pohlaví. To je lež. To není Boží plán. A přesto po čtyřicetileté práci mezi kněžími vím, že i svatí kněží bojují s homosexuální žádostivostí.

Co jim říkám? To jediné, co musí být jasné každému knězi: Lidská sexualita je velká řeka. Tato řeka protéká námi všemi, ať jsme právě založeni homosexuálně, nebo heterosexuálně. Ale vždy si musíme být vědomi, že tato řeka musí zůstat ve svých březích. Musíme se modlit, aby naše sexualita tekla podle řádu.

Moc Kristovy Krve

Jedna nedávno zesnulá mystička z Kalifornie, která měla zvláštní poslání modlit se za kněze, dala tuto radu: Když má kněz sexuální problém, ať už v heterosexuální, anebo v homosexuální rovině, má si při mši svaté v soukromé atmosféře představit, že stojí před Ježíšem a prosí, aby skrze moc své Krve, kterou za něho prolil, uvedl jeho pud do jejích břehů, aby jeho život byl ve shodě s Božím plánem.

Velmi mnoho kněží bylo osvobozeno a našli velkou svobodu skrze svatou zpověď a Eucharistii.

Současně doporučuji velkou diskretnost. Když kněz oznámí z kazatelny: „Mé jméno je Jim, jsem homosexuál a jsem farář,“ je to úplný zmatek. Abych vyřešil své problémy, mohu o tom mluvit s knězem, duchovním vůdcem nebo přítelem, ale nikomu dalšímu do toho nic není.

(Dokončení příště)

Překlad -lš-

Připravte na cestu mu nezabraly mnoho času. Vzal si nejnужnější osobní potřeby, breviář a knihu „Kontroverze“ Roberta Bellarmina. Odjeli z Annecy 9. září 1594 a zanechali za sebou město, které žaslo nad jejich obětí, litovalo, že odcházejí, a především si přálo, aby je Bůh uchránil od všeho nebezpečí, do jakého se vydávali. Cestou se zastavili na zámku Sales, kde musel František znovu vyslechnout otcovy námitky.

„Nevidíš, že dáváš v sázku svůj život? A jestliže se po několika letech vrátíš, a nic tam nesvedeš, budeš všem pro smích. Máš horlivost, můj synu, ale chybí ti rozvaha, vystavuješ se těžkostem pro věc, která je víc než pochybná.“

„Drahy otče,“ odpověděl apoštol v hluboké klidu a přesvědčení víry, „Bůh už zařídí svoje. On podpírá své bojovníky. Pod takovým vůdcem je možné se odvážit všeho, jen je třeba mít odvalu. Nejedeme přece do barbarské země, nejsme tomu lidu cizí, nemáme v úmyslu tuto zemi pustošit, nýbrž ji chceme dobýt duchovní zbraní, proč by měli proti nám užívat jinou? Doufám, že Bůh, v jehož jméno tam jdeme, udělí našim slovům moc hlásat evangelium. I kdyby nás poslali do Anglie nebo do Indie, slušelo by se poslechnout. Byla by to misie velmi vytoužená, protože smrt pro Krista má větší cenu než tisíc vítězství. Ostatně,

Misie sv. Františka Saleského

zde je dokument, který vyjadřuje vůli knížete, a zde je biskupův příkaz. Není možné se zpěčovat. Víím, že tento záměr je nebezpečný, a uznávám jeho obtíž. Ale klerika, kterou nosíme, říká, že kněžská důstojnost nepatří tomu, komu obtíž a nebezpečí brání splnit jeho povinnost.“

Otec zaslepený otcovskou láskou viděl, že neotřese horlivostí svého syna. Vracel se k tomu tématu ještě další dny, ale syn stál na svém jako skála, a tak se nakonec rozloučili bez požehnání. Otec odjel do zámku v Thuille a napsal listy svým přátelům v Chablais, kterým svěřil svého syna do ochrany.

Misionáři se na svůj úkol připravili důkladnou duchovní obnovou. 12. září se postili a modlili, 13. vykonali generální zpověď, aby s největší pokorou a čistotou nastoupili do boje proti pýše a zaujatosti heretiků. František se pak rozloučil se svou matkou, která si zaslouží obdiv. Ačkoliv i jí krvácelo srdce a mnoho se naplakala, jako křesťanská hrdinka statečně přinesla Bohu oběť, kterou od ní žádal, a ani slovem nebránila svému synu v jeho ušlechtilém záměru.

Po bolestném rozloučení odešel syn se svým druhem do kaple, celou noc strávili na modlitbách a ráno na svátek Povýšení svatého Kříže opustili zámek s horoucí touhou vztyčit tento Kříž znovu v Chablais. Vyšli časně ráno, bez doprovodu, bez zásob, jen s malým obnosem peněz, protože pan de Bois přísně zakázal je vybavit na cestu. Snad doufal, že je bída přinutí k brzkému návratu, ale v tom se přepočítal. Celým bohatstvím misionářů byla důvěra v Boha. Po několika hodinách cesty dorazili na hranice Chablais. František ten kraj znal z dob studií. Bylo to zřejmě řízení Prozřetelosti, že se František v mládí dobře seznámil s místy, která se měla stát jeho bitevním polem i místem velkých vítězství.

Začali modlitbou k andělu strážnému této provincie a svě-

Svatý František obrací heretiky (2)

ZAČÁTKY MISIE V CHABLAIS

řili mu své velké dílo. Pak prosili Boha, aby z této země vypudil ďábla, který drží duše v zaslepenosti, a požehnal dílu, kterému se zasvětili. Večer dorazili na návrší do tvrze Alligens.

Zbytky tvrze Alligens

Sabaudský kníže svěřil tuto významnou pevnost baronu Františku Melchiorovi, který zde měl katolickou posádku. Jemu měli misionáři předložit pověřovací listiny. Sotva se dověděl o jejich příchodu, vyšel jim vstříc až na první strážnici, srdečně je přivítal a projevil velký zájem o jejich poslání. Přijal pověřovací listiny, pozval je k sobě a vyzval je, aby si po námažavé cestě odpočinuli.

Ráno v kapli sloužili oba mši svatou a jeden druhému ministrovali. Pak je baron provedl tvrzí. Když procházeli kolem baterie děl, řekl velitel: „Doufám, že je nebudeme potřebovat, pokud vám Boží milost pomůže získat srdce bludařů a nakloní jejich sluch vašim slovům.“

Z horní terasy viděli před sebou celou krajinu s pobořenými kostely a zničenými farními budovami, místa, kde místo křížů stály šibenice. Z 30 000 věřících v 70 farnostech zůstalo sotva několik set. František zaplakal a vyjádřil svou bolest slovy proroka Jeremiáše: „Pán vydal plody své vinice a strhl její ohradu.

Stala se zpustošenou zemí, protože její obyvatelé se zpronevěřili Božímu zákonu, pošlapali jeho přikázání a porušili svaté příměří. Jeruzaléme, Chablais, Ženevo, vraťte se k svému Bohu a ať je vaše lítost jako moře.“

„Snad nám dá Pán milost a pomoc, abychom sebrali rozházené kameny a obnovili jeho oltáře.“

Pak se radili s baronem o dalším postupu. Slíbil jim všemožnou ochranu, ale současně radil, aby postupovali s největší opatrností. Zdůraznil jim, aby se každou noc vraceli do pevnosti a nesloužili mši svatou mezi heretiky. Zpočátku nemají chodit s kázáními dále než do Thononu, a pokud by nemohli sloužit mši svatou v pevnosti, ať jdou do kostela v Marin na druhé straně řeky Drance, kde se dosud zachoval katolický kult, nebo do kaple špitálních bratří z hory Svatého Bernarda.

Misionáři se 16. září vydali pěšky do Thononu vzdáleného asi jeden a půl míle.

Po příchodu do města se představili správci pokladu panu Klaudiu Marinovi, dobrému katolíkovu, na jehož rozvážnost se mohli spolehnout. Od něho se dověděli, že v Thononu je sotva sedm katolických rodin, což představuje asi 15 osob, hlavně cizinců, kteří bydlí v prodejních stáncích a ze strachu před bludaři nemají odvahu veřejně vyznávat svou víru. Misionáři je pozvali k sobě,

a když se všichni shromáždili, oznámil František, že přišel jako jejich pastýř, aby se staral o jejich duchovní potřeby, a současně zdůraznil povinnost každého křesťana vyznávat odvážně svou víru a nestydět se za ni, protože Kristus neuzná ze své ty, kteří ho před lidmi zapřeli. Nakonec jim oznámil, aby se shromažďovali v kostele svatého Hippolyta, který je společný pro katolíky i protestanty. Jeho řeč vyvolala u shromážděných velký dojem a všichni prohlásili, že se budou účastnit kázání bez ohledu na hrozbu heretiků.

Misionáři pak navštívili městské radní, dali jim na vědomí rozkaz knížete a vrátili se do Alligens. Další den se znovu objevili v Thononu a činili tak každý den podle rady barona. V neděli 18. září ihned po promluvě pastora vstoupil František se svými věřícími do kostela svatého Hippolyta, vystoupil na kazatelnu a na základě Písma svatého vložil posluchačům, že nikdo nemá právo hlásat Boží slovo, pokud k tomu nebyl zplnomocněn legální vládou, a tak dosvědčil, že kalvinští pastoři k tomu nemají žádné zvláštní poslání. Řekl, že jen jediná katolická církev má právo vysílat kazatele, které musí vyslechnout každý, kdo nechce být před Bohem jako pohan a celník.

Z Thononu misionáři s holí v ruce obcházel okolní vesnice a učili tam lid, někdy i třikrát,

Historický snímek rozvalin tvrze Alligens

Sv. František Saleský

čtyřikrát za den, sice bez velkého úspěchu, ale také bez nevole a odporu. Jedinou jejich nadějí byl Bůh a byli si jisti, že v čase určeném Prozřetelností sestoupí na jejich práci požehnutí, které jediné ji mohlo oplodnit.

Heretici pastoři se s velkým rozhořčením dívali na působení katolických misionářů, kteří pracovali na návratu kalvinistů do katolické církve, a chápali se všech prostředků, aby jejich dílo mařili: představovali je lidem jako rušitele veřejného pořádku, pokrytce, svůdce, falešné proroky a čaroděje, kteří znesvěcují ty, kdo se s nimi stýkají. Na nátlak pastorů se přední občané zavázali pod přísahou, že se budou misionářům vyhýbat, a zakázali veřejným rozkazem kalvinistům účast na jejich kázáních. Nával pomluv a nátlak přinesly své plody: Boží muži nemohli najít pro svá kázání posluchače z řad protestantů a museli se spokojit s hrstkou katolíků, které utvrzovali ve víře.

To však byl teprve počátek intrik a vyhrůžek. Když se ženevští pastoři dověděli o tom, co se děje v Thononu, svolali valnou hromadu. Podle svědeckých věrohodných svědků vzešla z jednání tato rezoluce: Jejich poslání je ze strany sabaudského knížete porušením občanských práv v Chablais a narušením mírové dohody; proto je třeba tyto papežence vyhnat býkovicem. Navíc kdokoliv má právo jakýmkoliv způsobem je zbavit života. Někteří prý se dokonce zavázali přísahou, že nenáviděné misionáře zničí. ▶

► Všechny ty vyhrůžky se dostaly k Františkovu sluchu, ale nevyvolávaly u něho žádné obavy. Chladnokrevně řekl svému společníkovi: Právě teď je třeba osvědčit odvahu a buď co buď, vykonáme své dílo.

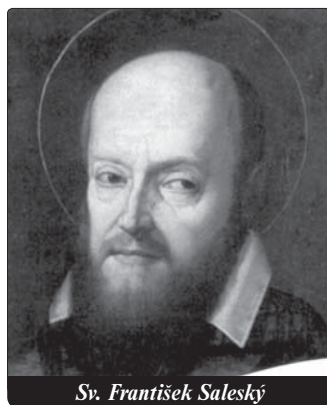
Kéž by rozhodnost svého syna sdílel i jeho otec! Ten se 17. září dověděl o ženevském spiknutí a o úkladech proti misionářům a hned 18. září vypravil Jiřího Rolanda s povozem, aby mu přivezl zpět jeho syna. Ale František neochvějně trávající na svém záměru poslal k otci svého bratrance Ludvíka, aby ho uklidnil, a po nějakou dobu vedl misie sám, bez společníka, bez sloužícího a bez zásob. I při nedostatku všech lidských prostředků pocítoval v srdci útěchu, že jeho oporou je pouze všemocné Boží rámě, jak později řekl svatě Janě de Chantal.

Byl zde ještě někdo, kdo měl obavy z nebezpečí, jakému byl svatý František vystaven. Byl to senátor Favre. Při jedné své cestě se setkal na zámku Marclaz s naším světce. Setkal se i s dalšími lidmi a přesvědčil se o zdárném průběhu misie. Snažil se pak uklidnit i pana de Bois. Několik dní nato František senátorovi napsal: „Od Tvého odjezdu zlý duch nepřestává vybízet obyvatele ke stále novým úskokům, a jeden je horší než druhý. Gubernátor a jiní katolíci začali přemlouvat vesničany i některé obyvatele z Evian, aby se účastnili našich kázání. Chtěl co nejvíce šířit naše náboženství. Ale satan to postřehl, protože radní z Thononu se zapřísáhli, že ani oni, ani nikdo jiný ani nohou nevkročí na katolické kázání... Chtěli nás zbavit veškeré naděje, a tak nás vypudit, ale to se jim nepodaří. Dokud trvá dohoda a biskup i kníže nám dovolují působit, chceme se neúnavně věnovat našemu dílu. Budeme prosit a zapřísahat s veškerou trpělivostí a dovedností, jakou nám Bůh udělil. Chci udělat ještě více a mám v úmyslu celobrovat v Thononu mši svatou,

abych dokázal, že všechny pletichy ještě více posilují naši odvahu, místo aby ji oslabovaly.“

Neohrožená vytrvalost misionáře vyvolávala všeobecný obdiv. I přes všechny nástrahy setrval František na místě jako skála uprostřed vlnobití. Senátor Favre mu napsal: „I kdyby se Ti nepodařilo uskutečnit to, co je Boží vůle, budeme chválit Tvou horlivost a vinu klást jen heretikům... Uklidňuji Tvého dobrého otce a ujišťuji Tě, že bych Tě nepustil, ani kdybych usoudil, že jsi v nebezpečí.“

O několik dní později podával František biskupovi tuto zprávu o své misii: „Excelence, musím říct popravdě, jak se věci mají. Lidé jsou tvrdošíjní ve své herezi, protože byl veřejně vyhlášen zákaz účastnit se našich kázání. Doufali jsme, že sama zvědavost přivede lidi k tomu, aby si kázání vyslechli. Bohužel, není tomu tak, protože heretici se vzájemně podporují ve své zatvrzlosti. Vyhláší, že po skončení platnosti dohody budou znovu pronásledovat ty, kteří odpadli ke katolíkům a chodili na naše kázání. Ale v soukromých rozhovorech pastoři přiznávají, že důkazy, jaké čerpáme z Písma svatého na podporu naší víry, jsou správné a pravdivé, a to i ty,

Sv. František Saleský

kteří se týkají Nejsvětější svátosti. Totéž potvrzují i jiní: přišli by si nás poslechnout, ale bojí se. Doufáme, že při zachování trpělivosti silák, který stráží dům, bude muset ustoupit silnějšímu, totiž našemu Pánu Ježíši Kristu.“

Kanovník Ludvík, který se vrátil ze zámku Sales, pokračoval v práci po boku svatého Františka. Oba chodili do sousedních vsí, pak se rozdělili a každý kázal jinde, aby se pak opět sešli a vyměnili si zkušenosti, co se nejvíce osvědčilo, a radili se, jak překonat těžkosti. Ludvík trávil mezi vesničany celé týdny. František nejvíce působil v městě Thonon. Zde bylo sídlo hereze, místo, které bylo třeba konečně získat. Chodil tam každý den za každého počasí, neodradila ho ani bouře, ani zima. Ta byla toho roku neob-

vykle ostrá a František se vracel domů promrzlý, takže byly obavy o jeho zdraví. Když bylo velké náledí, dal si upevnit na obuv hroty, a někdy chodil i po kolenou a zanechával na sněhu krvavé stopy, ale od apoštolských cest neustoupil. Prozatím neočekával velké výsledky, protože věděl, jak silně jsou obyvatelé zahroceni proti „tomuto papeženci“. Ale domníval se, že je třeba ukázat, jaké míry statečnosti, trpělivosti a obětavosti je schopen katolický kněz, aby přiměl druhé, zamilovat si jeho náboženství a jeho pastýře pro jeho živý příklad vytrvalosti a sladkosti. Celý advent kázal malé skupině posluchačů v Thononu, a když nemohl sám, posílal jiného kněze, aby nikdy nenechal bez pokrmu ovečky, jejichž pastýřem byl. Chodil i do okolních vsí, vždy pěšky, jen s breviářem a růžencem, a přitom si ukládal přísný půst, dokud mu ho biskup nezakázal.

Jednoho večera zaskočil misionáře po celodenní práci velký liják. Všude se před nimi zavíraly dveře kvůli předsudkům, které tu vyvolali pastoři. Teprve v pekárně našli útočiště u pece, kde přečkali do rána. 12. prosince Františka noc překvapila v lese, kde se potulovaly smečky hladových vlků. Nezbylo než vylézt na strom a řemenem se připoutat k větvi, aby ve spánku nespádl. Noc byla velmi chladná a ráno se světec nemohl vůbec pohnout. Byl by zahynul, kdyby ho nenašli vesničané, kteří přijeli do lesa. I když to byli heretici, pocítili nad ním lítost, odvezli ho domů a všemožně o něho pečovali. Odvděčil se jim tím, že jim vyložil nauku o nezbytnosti vrátit se do katolické církve. Vyslechli ho pozorně, dojatí jeho horlivostí a obětavostí, s jakou pracoval i uprostřed nebezpečí. Neobrátili se okamžitě, ale po čase přineslo toto setkání své ovoce.

(Pokračování)

Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Lk 4,21-30

Ježíš promluvil v synagoze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?“

Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.“

Dále řekl: „Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítáný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal velký hlad po celé zemi; ale k žádnému z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Námán ze Sýrie.“ Když to slyšeli, všichni v synagoze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

Pán Ježíš o svých kněžích

TOTO JE MOJE TĚLO, TOTO JE MOJE KREV

Kněz, který se ve mši svaté přetváří ve Mne, musí v tomto přetváření pokračovat i ve svém řádném životě, aby to byl život vnitřní a mimořádný, duchovní a božský ve všech svých projevech. Duchovní život kněze se musí rozvíjet v prostředí Trojice, v důvěrné a trvalé jednotě s božskými Osobami, aby od nich přijímal svatost, která ho uschopňuje posvěcovat, božskou plodnost, která ho činí schopným plodit v duších to, co je svaté, co je čisté, co je dokonalé a božské, a lásku v Duchu Svatém, aby vléval do duší lásku a sjednocoval je se samým Bohem.

Kněží se tímto svatým životem, spojení se Mnou, který jsem Čistota sama, stanou hodni Boha, který zbožšťuje všechny ty, na kterých spočine jeho pohled; stanou se hodni tohoto pohledu, čistého, svatého a plodného, který proniká a posvěcuje duši, na které spočine.

Když Bůh upře svůj pohled na kněžské duše, činí to ze dvou důvodů, sleduje dva cíle: sdělit jim své Slovo a objevit v nich Slovo. Dává je, aby se Slovem a Duchem Svatým dal sám sebe, jediné Božství; a požaduje je pro onu spravedlnost, jejímž právem vyžaduje to, co je jeho, pouze jeho, a co v sobě zahrnuje všechno.

Chce vidět v knězi své Slovo a ve svém Slově chce objevit kněze, kterého Ježíš Kristus zbožštil a proměnil v Boha. Když Otec nemůže konstatovat obě tyto přítomnosti, je zklamán, protože Já, Hlava Církve, nesmím být oddělen od Těla Církve, a to právě v kněžích, protože všichni kněží mají žít ve Mně a Já v nich až do onoho stupně dokonalého přetvoření, které naplňuje jednotu Církve v Trojici.

Když kněz není přetvořený ve Mne, a dokonce ani ustavičně

neusiluje, aby toho dosáhl, může být v Církvi, ale v jistém smyslu bude žít oddělen od vnitřního života Církve, bude v duchu oddělen od přetvářejícího jádra mé Církve.

Duch Svatý ve spolupráci s Marií tvoří podstatu kněze. Duch Svatý, kterého sesílá Otec, je tím, kdo plodí v knězi Slovo. Plodí je skrze pomazání, které kněz od Něho přijal, skrze plodnou sílu Otce, kterou knězi sděluje poznávání Otce, skrze Slovo, skrze studium a skrze lásku ke Slovu, které patří na Otce. Protože kdo poznává Slovo, poznává Otce a zamiluje si Otce díky Duchu Svatému.

Cílem Církve a jejím nejvládnějším posláním je formovat zde na zemi v duších jediného Ježíše Spasitele, jediného kněze ve věčném Veleknězi, a to skrze jednotu, podobnost a ztotožnění všech biskupů a kněží s Ním; vytvářet Krista a s Ním a skrze Něho přitahovat plodný a čistý pohled Otce, zbožšťovat tak ono mystické Tělo, které je předmětem jeho zalíbení, a to proto, že v sobě nese Mne samotného.

A tak Otec hledí na jednotlivého kněze s tím větším zalíbením, čím více se podobá Mně. Chce ho totiž vidět přetvořeného ve Mne nejen během mše, ale stále, a to tak, aby na kterémkoliv místě a v kteroukoliv hodinu mohl kněz říct vpravdě

Conchita Armida

v nitru své duše ona požehnaná slova, která jsou v něm trvale uskutečněna skrze jeho přetvoření ve Mne: „Toto je moje Tělo, toto je moje Krev.“

Kdyby všichni kněží dosáhli tohoto přetvoření ve Mne, kdyby ho dosahovali nejen během slavení mše, ale stále, jak by se nebe odráželo milostí jak v nich, tak v duších! Božský a plodný pohled Otce by zbožštil zemi a zplodil by hojná kněžská povolání, zmnohonásobil by světce, rozkvetla by Církev a jak velké slávy by se dostávalo Trojici!

V těchto sděleních mého Srdce plného lásky k těm, kteří jsou moji, položil jsem prst na ránu. Ona je důvod a původ všeho zla, které oplakávám ve své Církvi: nedostatečné přetvoření kněží ve Mne. Kdyby se toto přetvoření ve Mne uskutečnilo, v jak odlišné situaci by se nacházely země, národy a duše, které jsou nyní necitelné k duchovním skutečnostem, nedokážou již vnímat Boží vliv, který by jim měli kněží sdělovat. Z důvodu smy-

slnosti a nedostatku víry se řítí do propasti bezedného zla, aniž by se mohly vzepřít tomuto pekelnému proudu účinnou akcí svatých kněží, kteří přetvoření ve Svatého svatých by přetvořili podle Něho tvář země, zbožštili by ji a spojili by v jednotě Trojice to, co z ní vychází a co se k ní musí vrátit (CC 50, 122–131).

Dvě poslání v Ježíši

Největším zázrakem mého Božství na zemi bylo skrýt svou zář pod nejsvětějším Lidstvím. Zázrakem mé všemohoucnosti bylo zakrýt svým Stínem věčnou zář mé Podstaty.

Tento zázrak, který překračuje všechno chápání, je plodem lásky, oné lásky, která chtěla přitahovat a nikoliv zastrašit září mého Majestátu. Toužil jsem, aby člověk přede Mnou neutíkal, aby neměl ze Mne strach, ale aby se Mi mohl přiblížit, aby se Mě mohl dotýkat, aby se na Mne mohl dívat, aniž by zemřel, a cítil se být se Mnou jedinou věcí v bratrství stejného těla, aby ve Mne mohl složit všechnu svou důvěru.

Ale moji nekonečné lásce nestačilo prodloužit pouze na několik let tento neuvěřitelný zázrak, skrýt a zatajit zde na zemi mou zář: chtěl jsem, aby byl trvalý až do konce věků v Eucharistii. Také v ní „zahaluji“ svou zář, aby člověk nebyl zavalen strachem, ale miloval Mne s důvěrou vlastní rovnosti, kterou láska dává a ustanovuje.

Proč je Eucharistie předmětem překvapení, a dokonce pochyb, když ona je pouze rysem mé vnitřní lásky a její jednoty?

Bůh nenašel přiměřenější způsob, jak uhasit svou žízeň být nablízku člověku, sestoupit na tento svět jako člověk, aniž by opouštěl své Božství, a zůstat v Eucharistii s tlukoucím srdcem, s lidskými něžnostmi, aniž by přestával být Bohem.

Jaký zázrak! Bůh chce spojit dva póly: Božství s hříšným lidstvím, které potřebovalo čisté Tělo, aby bylo očištěno, Boží

14 NOVOKŘTĚNCŮ

Na svátek Křtu Páně pokřtil Benedikt XVI. v Sixtinské kapli 7 chlapců a 7 děvčátek. Byly to děti vatikánských zaměstnanců, otec jednoho děvčátka je členem švýcarské gardy.

ZAKÁŽE VELKÁ BRITÁNIE CELIBÁT?

Britská pomocná organizace CARE varuje před přijetím nového zákona o rovnoprávnosti. Tento zákon ohrožuje svobodu náboženství. Hrozí nebezpečí, že náboženská společenství nebudou moci od svých příslušníků požadovat žádný stanovený životní způsob. To může vyvolat značné těžkosti, i pokud jde o celibát a řeholní sliby.

Kath-net

► lásku, aby bylo zbožštěno. A hle, dvě úžasné věci: spojit Majestátnost se zemí a Čistotu se zlem, to jsem vzal na sebe, abych mohl sejmut vinu z Boha na Boha.

Ježíš Spasitel zde na zemi je i nadále Ježíšem Spasitelem v Nebi a představuje Otci především v každé mši svou Krev. V Nebi se odráží mešní oběť a také mé zásluhy, mé rány, moje láska k člověku, a přivádí Boha k soucitu s člověkem.

Toto poslání, které potrvá až do konce věků, to je to, co hledám ve svých kněžích skrze jejich přetvoření ve Mne: v jejich poslání hledám své vlastní poslání. Toužím, aby v mé Církvi byli kněží druhým Ježíšem Spasitelem; aby byli jedna jediná věc se Mnou, obětí jako Já, ti, kteří obětují Mne a obětují sebe (tím, že se ve Mně ztrácejí) nebeskému Otci, Božství ustavičně uraženému, aby získávali odpuštění, milosrdenství a milosti pro duše.

Čím by byl svět bez mé Církve a beze Mne, Boha-Člověka, který plní dva úkoly, o kterých jsem mluvil: Člověka, který odčiňuje, a Boha, který odpouští; Člověka, který se dává v oběť, a Boha, který je dojat; Člověka-Boha, Boha-Člověka, který bere na sebe všechnu lidskou bídu, snáší ji z lásky, spaluje ji v ohni své božské lásky?

Tyto skutečnosti musí dojmout především mé kněze a dát jim představu o vznešenosti povolání, které mají žít tím, že Mě reprezentují. Kéž si je vtisknou hluboko do svého bytí a pokračují v hluboké a přetvářející jednotě se Mnou ve svém kněžském poslání ve světě, aby byli hodni smířovat a odpouštět, vykoupit a spasit (CC 50, 318-327).

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 359-363

Přeložil -lš-

Reformu je třeba reformovat

Papežský ceremoniář Guido Marini vystoupil na konferenci Australského bratrstva katolických kleriků. Mluvil o nezbytnosti reformovat stávající liturgickou reformu tak, aby „došlo k pokroku v chápání autentického ducha liturgie“.

Obnova liturgie musí odrážet nepřerušovanou tradici Církve a do této tradice vtělit návrhy II. vatikánského koncilu. Koncilní reformy musí respektovat kontinuitu s tradicí minulých staletí. „Jediný postoj, který nám dovoluje znovu získat autentického ducha liturgie, je považovat současnou i minulou liturgii Církve za jediné dědictví v kontinuálním rozvoji.“

Nezbytnost obnovy je zřejmá také z toho důvodu, že se příliš rozšířilo zneužívání liturgických norem. „Není těžké rozpoznat, jak daleko se některé způsoby vzdálily od autentického ducha

Mons. Guido Marini

liturgie. Za to jsme odpovědní především my kněží.“

Formu liturgie ustanovuje Církve jako celek a jednotliví kněží si ji nemohou svévolně měnit. „Liturgii jsme neobdrželi, abychom ji podrobili osobním interpretacím, nýbrž byla nám dána všem jako celek stejně tak včera jako dnes i zítra.“ V tomto smyslu označil chová-

ní kněží, kteří nerespektují liturgická pravidla, za „despotické“.

„Je to nepřípustné bláznovství osobovat si právo podle subjektivních názorů měnit posvátná znamení, která byla vytříbena během staletí a kterými Církve vypovídá o sobě, o své identitě a o své víře!“

Jako jeden konkrétní reformní bod jmenoval papežský ceremoniář orientaci „ad orientem“ – „tradici, která sahá až k počátkům křesťanství“. Když se kněz i obec věřících společně dívají na východ, je to charakteristický výraz autentického ducha liturgie.

Zavedený způsob „celebrování k lidu“ je nepřijatelný, jestliže neodpovídá teologickému základu: „Teologicky řečeno je mše svatá ve skutečnosti vždy orientována skrze Krista k Bohu a bylo by závažným omylem myslet si, že hlavním směrem orientace obětního obřadu je obec věřících.“

Všechny aspekty liturgie musí být stanoveny tak, aby podporovaly klanění. Papež začal podávat svatě přijímání do úst věřícím, kteří přitom klečí. Dělá to proto, protože tak se dává najevo postoj klanění před velkým tajemstvím eucharistické přítomnosti našeho Pána.

„Aktivní účast“ je žádoucí, ale tato účast by nebyla ta pravá, pokud by věřící nebyli vedeni, aby se klaněli tajemství vykoupení Ježíše Krista, který pro naši spásu zemřel a vstal z mrtvých.

Kath-net

— ✠ —

Římský ritus je přítomen jako skála v bouři nevěry. To vědí novátoři velmi dobře. Odtud pramení jejich slepá nenávisť k „tridentské mši“. Její zachování není otázkou estetiky, ale života Církve.

Mons. Dr. Klaus Gamber,
vedoucí Vědeckého
liturgického institutu, Řezno

MODLITBA

Srdce Ježíšovo, probodené pro naše hříchy,
Srdce zarmoucené a zmučené pro mnoho zločinů a vin,
Srdce, oběti za všechna provinění,
miluji Tě se vši pokorou a nade všechno,
miluji Tě za ty, kteří Tebou pohrdají
a nechávají Tě opuštěné,
miluji Tě za ty, kteří Tě urážejí, a tak Ti brání panovat,
miluji Tě za ty, kteří Tě zanedbávají v Nejsvětější svátosti,
miluji Tě za nevděčné duše, které neváhají urážet
Tvou Svátost lásky a znesvěcovat ji
urážkami a zločiny.
Srdce Ježíšovo, odpusť hříšníkům, oni nevědí, co činí!
Srdce Ježíšovo, stůj při těch, kteří šíří Tvé jméno!
Srdce Ježíšovo, posiluj všechny, kdo trpí a bojují!
Srdce Ježíšovo, dej, aby se společnost ve všem řídila
Tvým svatým evangeliem, které je jedinou zárukou
spravedlnosti a míru!
Srdce Ježíšovo, dej, ať rodiny a národy
slavnostně uznají Tvá práva!
Srdce Ježíšovo, panuj nad mou vlastí!
Srdce Ježíšovo, přijď Tvé království skrze
Neposkrvněné Srdce Panny Marie!
Amen.

Schválil a požehnal papež Pius XI. 26. dubna 1930

Proč vlastně evoluce? (9)

SCÉNÁŘ EVOLUCE ČLOVĚKA (2)

Homo rudolfensis: omyl v kompozici tváře

Homo rudolfensis je termín, který označuje některé fosilní fragmenty vnesené na světlo v roce 1972. Tato třída hypoteticky představovaná jako fosilie je označována tímto jménem, protože úlomky byly nalezeny v blízkosti řeky Rudolf v Keni. Většina paleontologů zastává názor, že tyto fosilie nepatří k zvláštnímu druhu, ale že se jedná o živou bytost Homo habilis.

Richard Leakey, který fosilie našel, při představování lebky označené „KNM-ER 1470“ označil svůj nález za nejdůležitější v celé historii antropologie a vyvolal velké vzrušení. Podle Leakey tato bytost, ačkoliv měla malou lebeční kapacitu jako Australopithecus, má nicméně rysy lidské tváře a je chybějícím článkem mezi Australopithekem a člověkem. Po nedlouhé době se zjistilo, že tyto lidské rysy, které se už objevily v mnoha časopisech, jsou ve skutečnosti výsledkem chybné kompozice fragmentů, která byla zřejmě vytvořena podle přání prof. Tima Bromage, jenž prováděl studie anatomie lidské tváře, popsal tento fakt díky počítačové simulaci v roce 1992: Když byl KNM-ER 1470 rekonstruován poprvé, byla tvář adaptována k lebce v pozici takřka vertikální, takže se podobala tváři moderního člověka. Pozdější studie však ukázaly, že tvář musela mít tvar více vystouplý a že se podobá více opici než druhu Australopithecus⁽⁵⁰⁾.

Antropolog J. E. Cronin k tomu napsal, že zuby v lebce odpovídají exempláři A. africanus.⁽⁵¹⁾ Lorin Brace z univerzity v Michiganu dospěl ke stejným závěrům. Podle něho čelist a části zubů odpovídají přesně druhu Australopithecus.⁽⁵²⁾ Podobně prof. Alan Walker tvrdí,

že lebku nelze pokládat za lidskou, ale patří nejspíše druhu Australopithecus.⁽⁵³⁾

Homo erectus a jiné lidské bytosti

Fantaskní schéma evolucionistů tvrdí, že celá evoluce druhu Homo má tento postup: Homo erectus, Homo sapiens archaicus, Homo neandertalis a konečně Homo modernus. Ve skutečnosti všechny tyto klasifikace označují originální lidské rasy. Rozdíly mezi nimi jsou podobné jako mezi bělochem a černochem, mezi Afričanem a Evropanem.

Podívejme se nejdříve na Homo erectus (člověk vzpřímený), o kterém se mluví jako o nejstarším primitivním lidském druhu. Jak vyplývá z názvu, tento člověk chodil vzpřímeně, čímž se výrazně lišil ode všech „předků“, od druhu Australopithecus a Homo habilis. Mezi kostrou moderního člověka a Homo erectus nejsou žádné rozdíly.

Důvod, proč evolucionisté označují Homo erectus za primitiva, je jeho kapacita mozku 900–1100 ccm, tedy nižší, než je průměr moderního člověka, a vystupující oční oblouky. Existují však v současnosti národy, které mají rovněž menší lebeční kapacitu, stejně jako rasy s vystouplými očními oblouky (např. australští domorodci).

Je doloženo, že lebeční kapacita se nijak neprojevuje na stupni inteligence. Ta závisí na vnitřní organizaci mozku, a nikoliv na lebeční kapacitě.⁽⁵⁴⁾

Neandertálcí

Neandertálci jsou lidská rasa, která se náhle objevila v Evropě a pak vymizela smíšením s jinými rasami. Proti dnešnímu člověku jsou vyšší, robustnější a mají větší obsah lebky. Erik Trinkaus, paleontolog z univerzity v Novém Mexiku, napsal:

Neandertálec

Lebka neandertálce

Kostra neandertálce

„Podrobné srovnání koster neandertálců s kostrami moderního člověka dokazuje, že jeho kapacita, schopnosti pohybové, manipulační a lingvistické nejsou v ničem nižší než u současných lidí.“⁽⁵⁵⁾ Jsou to robustnější lidé, kteří v průběhu doby vymizeli.

Vzpřímená chůze

Mezi opicemi jakožto údajnými předky člověka a samotným člověkem je podstatný rozdíl v jejich způsobu pohybu. Vzpřímená chůze je u člověka tak zvláštní, že se nevyskytuje u žádného jiného druhu živočichů. Medvěd a opice se tak pohybují podobně jen výjimečně, když chtějí dosáhnout na pokrm. Tento způsob pohybu není výsledkem evoluce. Způsob, jakým se pohybují primáti, je mnohem snazší,

rychlejší a účinnější než lidská chůze a běh. Člověk nikdy nepotřeboval skákat z větve na větev ani běhat rychlostí 125 km v hodině jak gepard. Opice naopak nikdy nepotřebovala osvojit si vzpřímenou chůzi, která člověku poskytuje méně možností obrany pohybem. Neexistuje článek mezi exempláři pohybujícími se po dvou nebo po čtyřech. Všechny známé bytosti se buďto pohybují po čtyřech, nebo po dvou. Tento způsob pohybu je vlastní pouze člověku a k tomu je přizpůsobena celá stavba jeho kostry. Existují také výrazné rozdíly v orgánech pro rovnováhu mezi člověkem a opicí. Poslední nálezy dokazují, že údajné jednotlivé články lidského vývoje žily na zemi ve stejnou dobu.

Pro evolucionisty zůstávají nevyřešeny především čtyři otázky: 1. Proč člověk chodí vzpřímeně? 2. Proč ve srovnání s opicí ztratil srst? 3. Jak se vyvinula kapacita jeho mozku? 4. Jak se naučil mluvit? Na všechny čtyři otázky odpovídají: Zatím nevíme. Těchto otázek se stejnou odpovědí by mohlo být ještě mnohem více.

(Dokončení příště)

Harun Yahya:

Inganno dell'evoluzione

⁽⁵⁰⁾ Tim BROMAGE, New Scientist, vol 133, 1992, p. 38–41.

⁽⁵¹⁾ J. E. CRONIN, N. T. BOAZ, C. B. STRINGER, Y. RAK, „Tempo and Mode in Hominid Evolution“, Nature, vol 292, 1981, p. 113–122.

⁽⁵²⁾ C. L. BRACE, H. NELSON, N. KORN, M. L. BRACE, Atlas of Human Evolution, 2. b. New York: Rinehart and Wilson, 1979.

⁽⁵³⁾ Alan WALKER, Scientific American, vol 239 (2), 1978, p. 54.

⁽⁵⁴⁾ Marvin LUBENOW, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 83.

⁽⁵⁵⁾ Erik TRINKAUS, „Hard Times Among the Neanderthals“, Natural History, vol 87, December 1978, p. 10;

R. L. HOLLOWAY, „The Neanderthal Brain: What Was Primitive“, American Journal of Physical Anthropology Supplement, Vol 12, 1991, p. 94.

STŘEDOVĚKÉ ŽEBRAVÉ ŘÁDY - pokračování ze str. 2

a Písma. Dominik a František čerpali naopak právě z intimního společenství s církví a s papežstvím sílu svého svědectví. Volbou zasvěceného života, v dějinách církve zcela ojedinělého, zřikali se členové těchto řádů nejen osobního majetku, jak to dělali mniši starověku, ale nechtěli ani, aby byly pozemským společenstvím připsány nemovitosti. Chtěli tak podávat svědectví o krajně strídmém životě, aby byli solidární s chudými, a spoléhali jen na Prozřetelnost, žili každý den z Prozřetelnosti, s důvěrou se svěřovali do Božích rukou. Tento osobní i komunitní styl žebравých řádů spojený s naprostým splynutím s učením církve a její autoritou velmi oceňovali papežové té doby, jako Inocenc III. a Honorius III., kteří věnovali novým církevním zkušenostem plnou podporu a poznávali v nich hlas Ducha Svatého. O lidi nebylo nouze: pauperistické skupiny, které se odloučily od církve, znovu vstupovaly do církevního společenství nebo se postupně zmenšovaly, až vymizely. Také dnes, i když žijeme ve společnosti, ve které převládá „mít“ nad „být“, jsme velmi vnímaví pro příklady chudoby a solidarity, které poskytují věřící odvážnými rozhodnutími. Ani dnes nechybí podobné iniciativy: hnutí, která vycházejí reálně z novosti evangelia a žijí radikálně den ze dne a odevzdávají se do Božích rukou, aby sloužily bližnímu. Svět, jak připomněl Pavel VI. v *Evangelii nuntiandi*, naslouchá rád učitelům, kteří jsou také svědky. To je lekce, na kterou nesmíme nikdy zapomínat při šíření evangelia: žít jako první to, co hlásáme, být zrcadlem Boží lásky.

Plody pravé evangelizace

Františkáni a dominikáni byli svědky, ale také učiteli. Neboť další velmi rozšířenou potřebou

jejich doby byla náboženská výuka. Mnoho věřících laiků, kteří obývali města v době jejich velké expanze, toužilo praktikovat intenzivní duchovní křesťanský život. Snažili se tedy o prohloubení znalostí víry a chtěli být vedeni po strmé, ale uchvacující cestě svatosti. Žebравé řády uměly šťastně vycházet vstříc také této potřebě: hlásání evangelia v prostotě a v jeho hloubce a velikosti – to byl snad hlavní cíl tohoto hnutí. S velkou horlivostí se totiž věnovali kázání. Počty věřících byly velmi velké, často to byly přímo davy, které se shromažďovaly, aby naslouchaly kazatelům v kostelích i na otevřených místech, vzpomeňme např. na sv. Antonína. Přicházeli přitahováni obsahy blízkými životu lidu, především pokud jde o praktikování teologických a mravních ctností s konkrétními příklady, snadno pochopitelnými. Navíc se vyučovaly formy, které živily život modlitby a zbožnost. Např. františkáni velmi rozšířili úctu ke Kristovu lidství se záměrem následovat Pána. Nepřekvapuje proto, že bylo mnoho věřících, mužů i žen, kteří si zvolili dát se doprovázet na křesťanské cestě bratry františkány a dominikány, vyhledávanými a oceňovanými duchovními vůdci a zpovědníky. Zrodila se tak sdružení věřících laiků, která se inspirovala spiritualitou svatého Františka a svatého Dominika, přizpůsobenou jejich životnímu stavu. Jedná se o třetí řády, jak františkánský, tak dominikánský. Jinak řečeno, výzva k „laické svatosti“ si získala mnoho osob. Jak připomněl II. ekumenický vatikánský koncil, povolání ke svatosti není vyhrazeno jen některým, ale je všeobecné (srov. LG 40). Ve všech životních stavech, podle požadavků každého z nich, existuje možnost žít evangelium. I dnes má každý křesťan směřovat k „vysokému stupni křesťan-

ského života“, ať patří k jakémukoliv životnímu stavu.

Význam žebравých řádů ve středověku vzrostl do té míry, že laické instituce, jako pracovní organizace, prastaré korporace a samotné civilní úřady, se často utíkaly k duchovním poradám s členy těchto řádů o návrzích svých pravidel a někdy o řešení rozporů vnitřních i vnějších. Františkáni a dominikáni se stali duchovními animátory středověkého města. S velkou intuíci praktikovali pastorační strategii přiměřenou k přetváření společnosti. Protože mnoho osob se stěhovalo z venkova do měst, umísťovali své konventy nikoliv ve venkovských, ale v městských zónách.

Obnova misijního zápalu

Kromě toho vzhledem k rozvoji aktivity ve prospěch duší bylo nutné přemísťovat se podle pastoračních potřeb. Dalším zcela inovačním prvkem žebравých řádů byla praxe opustit princip stability, klasický pro starověké mnišství, a zvolit jiný způsob. Menší bratři a kazatelé s misijní horlivostí putovali z místa na místo. To mělo za následek, že si zvolili organizaci odlišnou od velké části mnišských řádů. Místo na tradiční autonomii, které se těšil každý klášter, kladli větší důraz na řád jako celek, na hlavního představeného a na strukturu provincií. Tak byli mendikanti více disponibilní pro potřeby univerzální církve. Tato flexibilita umožnila posílat nejschopnější bratry, aby rozvíjeli zvláštní misie, a žebравé řády pronikly do severní Afriky, na Střední východ a do severní Evropy. Díky této flexibilitě se obnovila misijní dynamika.

Autentický rozvoj myšlení

Další výzvu představovaly kulturní změny vlastní onomu období. Nové otázky vyvolávaly živé diskuse na univerzitách,

kteří vznikly na konci XII. století. Menší bratři i kazatelé bez váhání přijali i tento úkol a jako studenti a profesori vstupovali do nejslavnějších univerzit té doby, zřizovali studijní střediska, produkovali velmi hodnotné texty, uvedli v život pravé a skutečné školy myšlení, byli protagonisty v té době nejvyspělejší scholastické teologie a zasáhli výrazně do rozvoje myšlení. Velcí myslitelé, svatý Tomáš Akvinský a svatý Bonaventura, byli mendikanti, kteří právě tímto dynamismem nové evangelizace obnovili odvahu k myšlení a k dialogu mezi vírou a rozumem. Ještě dnes trvá tato „láska k pravdě a v pravdě“, aby cvičila a osvěcovala rozum a spojovala víru s kulturou. Úsilí rozvinuté františkány a dominikány na středověkých univerzitách je výzvou, draží věřící, abychom byli přítomni na místech, kde se tvoří myšlení, abychom předkládali s úctou a s přesvědčením světlo evangelia k základním otázkám, které zajímají člověka, o jeho důstojnosti a věčném určení. S myšlenkou na středověké františkány a dominikány, na duchovní obnovu, kterou vyvolali, na dech nového života, který sdělili světu, řekl jeden mnich: „V té době svět stárnul. V církvi povstaly dva řády a probudily její mládí jako mládí orlice.“ (Burchard d'Ursberg, *Chronicon*)

Draží bratři a sestry, vzývejme právě na začátku tohoto roku Ducha Svatého, věčné mládí církve: Kéž dá pocítit každému naléhavost podávat důsledné a odvážné svědectví evangelia, kéž by nikdy nechybělo světců, kteří by dali zazářit církvi jako vždy krásné a čisté nevěstě bez vrásek, schopné přitahovat neodolatelně svět ke Kristu, k jeho spáse.

Bollettino Vaticano 13. 1. 2010
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

strana. I když sečteme všechny možné Satanovy body, s jejichž seznamem nám kdykoliv pohotově poslouží odpůrci Medjugorje, nikdo nezaujatý nemůže popřít, že v celkové bilanci vede Královna Míru s velkým náskokem. Otázka je, kdo z nich „začal“. Pokud bychom připustili scénář, že se všim začal Otec lži, podvedl šest dětí a ty už takřka třicet let pokračují v jakési podvodné hře, pak bychom se museli ptát, kdo to všechno „kryje“ tím, že zde koná ve velkém zázraku milosti. Jak velká je pravděpodobnost této varianty, můžeme usoudit z toho, že nemá v církevních dějinách obdoby. Spíše to vypadá tak, že jde o dílo Matky Boží, a pak není divu, že Nepřítel se snaží všemožně, aby je zkompromitoval. S takovou variantou se můžeme setkat dosti často. Dáblové intriky, které mají být diskreditací dobrého díla, současně nasvědčují, že se zde děje něco, co ďábel nejvíce nenávidí a co mu nejvíce vadí. Setkali jsme se s tím již nedjednou. Snažil se zdiskreditovat osoby (např. sv. P. Pia, sv. Faustynu Kowalskou), díla (Schönstatt, Miles Christi) i celou církev (skandály kněží v USA nebo Irsku). Umí si však někdo vůbec představit, kolik kajčnicků, kolik obrácení, kolik kněžských a řeholních povolání bychom museli „odepsat“, kdybychom mu dali zapravdu a chtěli z dějin Církve vyškrtnout všechno to, co se v Medjugorje v posledních desetiletích událo? Kolik to bylo jen na stránkách Světla příkladů a osob, které se obdivuhodně obrátily právě v Medjugorje a rozvinuly pak ve svém prostředí nevidaný apoštolát! Zástupy zpovědníků v této „zpovědnici světa“ nejsou ďábloví náhončí, ale kněží a biskupové z celého světa, za nimiž přicházejí kajčníci po dlouhých desetiletích života bez Boha. To by měl konečně přiznat i místní biskup a hledat k tomuto fenomé-

nu nový, pastoračně plodnější vztah a postoj. V jeho zahradě mu zraje vzácné ovoce a neměl by je přehlížet proto, že je sám nezasadil (viz Mk 9,37-40). Stejně platí ovšem také pro místní františkány, že by měli hledat svůj vztah k církevní vrchnosti.

Jedno je nesporné: To dobré, co se v Medjugorje nepochybně děje, to všechno dnes velmi naléhavě potřebujeme. Potřebujeme modlitbu, mnoho modlitby. Potřebujeme pokání, a to nikoliv nárazově při té či oné příležitosti, ale trvale. Naléhavá výzva k pokání je hlavním poselstvím nebeských zjevení již 150 let.

Křesťanů v Evropě valem ubývá a mezi těmi, kteří se k Církvi ještě neobrátili zády, se stále zmenšuje procento těch, které je možno nazvat „praktikující“. Ale i u těchto praktikujících je otázkou, co vlastně praktikují. Současná situace ve světě od věřících vyžaduje nikoliv minimum, ale spíše maximum opravdového náboženského života. Soukromá zjevení se leckomu nelíbí, protože znepokojují. Vyrušují z klidu a pohody, staví do popředí nikoliv bezstarostnost a snahu o vlastní pohodu a uspokojení, ale požadují horlivé sebeobětování a odříkání. Burcují nás, že je čas povstat ze sna, protože den se přiblížil. Připomínají nám naléhavě Pánovu výstrahu: Nevíte dne ani hodiny. Někteří kritici ovšem rádi poukazují dokonce s ironií na to, že to či ono zjevení se kompromitovalo předpovědmi, které se neuskutečnily. To ovšem není nic k smíchu. Možná, že se tak stalo právě proto, že ti, kteří uvěřili, zadrželi svou modlitbou a obětmi Boží ruku. Kdyby v Sodomě bylo jen o několik spravedlivých více, bylo by se prosebníkoví Abrahámovi podařilo dosáhnout toho, aby Hospodin svůj záměr neuskutečnil. A co Ninive?

Můžeme si snad žít bezstarostně jako onen blázen, kterému se hodně urodilo a řekl své duši: Hoduj a jez, máš zbo-

ží na mnoho let? O co se vůbec může opírat taková bezstarostnost? „Soukromým zjevením“ nevěříme, ale médiím jsme se naučili věřit, jako by byla pro nás svatá. Má vůbec někdo potuchy, jak nás sdělovací prostředky vodí za nos? Výmluvnou ukázkou je celosvětový podvod s tzv. prasečí chřipkou, v jehož rámci ziskuchtivý farmaceutický koncern vodí za nos i vlády tohoto světa. Těžko si umíme představit, kolik lidí bylo třeba k realizaci tohoto komplotu zkorumpovat. Je třeba si uvědomit, že doby, kdy jsme se mohli spolehnout na svědomí a odpovědnost lidí, jsou nenávratně pryč. Platí to bohužel i o těch, kteří jsou na těch nejodpovědnějších místech. Tento povážlivý stav společnosti bychom mohli přirovnat k tělu, které onemocnělo tím, že se jeho řídicí mozkové centrum vůbec nemůže spolehnout, že jednotlivé orgány budou na jeho podněty reagovat tak, jak to struktura organismu vyžaduje, ale stejně tak ani orgány se už nemohou spolehnout na své řídicí centrum. Svět se stále hlučněji baví a vůbec nedbá, že se stal smrtelně chorým organismem. Ocitl se totiž v rukou přesně takových lidí, jaké Satan potřeboval: lidí, kteří mají k dispozici takřka neomezené prostředky, ale jakožto agnostici neuznávají nad sebou žádnou autoritu. Aby proti svévoli a autonomní morálce mocipánů nemohl nikdo nic namítat, budují a upevňují si zde na zemi nový zákonem chráněný řád. Podobně jako kdysi bojovní propagátoři vědeckého světového názoru nesnesou jakoukoliv opozici a kritiku a jsou nespůsobilí, dokud jim cokoliv připomíná, že by Bůh přece jen mohl existovat. Mají přímo panickou hrůzu i z každého náboženského symbolu a projevu, a proto postupují systematicky tak, aby náboženství z veřejného života zcela vytlačili do nejintimnějšího soukromí. Stojíme na začátku nejrafinovanějšího pronásledování křesťanů. Je to ironie, že

se tak děje v době, kdy si církev tolik slibovala od velké vstřícnosti ve vztazích k sekulární společnosti.

Není svoboda jako svoboda. Pokud symbol náboženství „uráží“ nevěřícího, musí věřící symbol odstranit, protože údajně omezuje jeho svobodu. Pokud však věřícího oprávněně uráží projevy novopohanství, nemůže proti tomu podniknout nic, protože by omezoval svobodu novopohanů. Kdo jiný než Otec lži si mohl vymyslet takovou lest, jak ve jménu svobody potlačit a přímo zákonem zakázat svobodu náboženského projevu?

Proč si nikdo neví rady s terory? Protože tito extrémisté pohrdají námi i naší morálkou a řídí se svou vlastní, zcela jinou morálkou. Tato jejich „autonomie“ je činí tak říkajíc neovladatelnými. Podobně se chová vůči Bohu a jeho stvoření každý, kdo odmítá uznávat Bohem stanovený přirozený zákon a řídí se svou vlastní svévolí. Stojíme proti této skutečnosti sami o sobě zcela bezmocní. Letíme v letadle, jehož řízení se zmocnil zcela nezodpovědný, vlastní pýchou opilý, nekvalifikovaný pilot. To, co se přihodilo obyvatelům Haiti, může se stát kdykoliv nám i celému světu. To není žádné strašení. Je to realita, na kterou nás upozornil už dávno náš Pán: Nevíte dne ani hodiny. Ale On nás také ujistil, že bude s námi po všechny dny. Záleží jen na nás, abychom my byli s ním. O to nás stále prosí také jeho Matka: Udělejte všechno, co vám řekne.

Kdo je jen trochu soudný, musí uznat, že za této situace je zcela bláhové hádat se o pravost zjevení. Všeobecné ohrožení nás musí všechny spojit dohromady. Nemáme před sebou nic naléhavějšího, než naplnit své lampy olejem a dostatečně se jím zásobit – modlitbou a postem, abychom byli připraveni na příchod Ženicha. To je přesně to, co Královna Míru už tolik let jakoby do omrzení opakuje v Medjugorje. -/š-

Pondělí 1. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE
 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Nigérie - Dialog pro život 6:55 GOODWILLBOY 7:35 Čteme z křesťanských periodik 7:45 Noční univerzita: Doc. Petr Chalupa, Th.D. - Víra biblicky 8:25 Přejeme si... 8:45 Mikroregion Třemšín (9/9) 9:00 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Nevybroušené diamanty 9:30 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) 9:40 Kaplička sv. Barbory 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (77) 10:50 Cesta k andělům (22): Otmar Oliva 11:40 Atlas Charity (11. díl): Charitní domy ve Frýdku-Místku 11:45 Slimák Mafo a škriatok Klinček (7. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert studentů JKO 2009 12:55 Krásy Čech a Moravy (14/23): Čechy II. 13:25 Ekoauto - leden (3. díl) 13:40 Přírodní zázraky Evropy (4): Ostrovy snů 14:30 Církevní konzervatoř v Opavě 14:50 Cesty za poznáním: Namaskard, Yellowstone NP, Ngorongoro Crater 15:20 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Druhé šance 16:00 H2Onews 16:10 Dobrý pastýř Mons. Franco Dalla Valle 16:40 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 17:00 NOEparáda (46. díl) 17:25 Danká II. 17:45 Kaplička pana Zemana 18:00 Študlov 18:10 Óda na... 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (8. díl) 18:45 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) 18:55 Osemsto 19:20 Světlo pro Evropu 19:40 Čteme z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Don Bosco (2. díl) 21:40 Přírodní zázraky Evropy (5): Významné přírodní parky Evropy 22:35 Na koberečku (77) 22:50 Noční univerzita: Jemu na vás záleží - sr. Veronika Barátová 23:50 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:15 Zpravodajské Noeviny 0:25 Koncert studentů JKO 2009 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 2. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Doc. Petr Chalupa, Th.D. - Víra biblicky 6:55 Kulatý stůl na téma: Světlo pro Evropu 8:25 Církevní konzervatoř v Opavě 8:45 Přírodní zázraky Evropy (5): Významné přírodní parky Evropy 9:35 Světlo pro Evropu 10:00 Dobro ako princip světla a pravdy 10:25 Mikroregion Třemšín (9/9) 10:40 Jan Sarkander 11:30 Nigérie - Dialog pro život 11:45 Slimák Mafo a škriatok Klinček (8. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (7. díl) 13:00 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:30 Přírodní zázraky Evropy (4): Ostrovy snů 14:20 Kaplička pana Zemana 14:30 Statečný kněz 15:25 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Druhé šance 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (22): Otmar Oliva 17:00 Študlov 17:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradištanu 18:10 Přejeme si... 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (8. díl) 18:45 Noeland (11. díl) 19:10 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 19:25 Čteme z křesťanských periodik 19:35 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Po stopách Ježíše Krista (6): Blahoslavenství 20:35 Zpravodajské Noeviny 20:50 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (7. díl) [P] 21:20 Hudba na pražské Loretě 21:55 BET LEChem - vnitřní domov (3. díl): Zbigniew Czendlik 22:15 Atlas Charity (9. díl): Studénka (Charita Studénka) 22:25 Bez hábitu (2): Salesiánky 23:15 Svatá země 23:25 Krásy Čech a Moravy (14/23): Čechy II. 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (7. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 3. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Mikroregion Třemšín (9/9) 6:30 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (7. díl) 7:00 Dobro ako princip světla a pravdy 7:25 Statečný kněz 8:20 Ekoauto - leden (3. díl) 8:35 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 9:00 Cesta k andělům (22): Otmar Oliva 10:00 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Všechny mé děti 10:30 Generální audience

Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Čteme z křesťanských periodik 12:15 Po stopách Ježíše Krista (6): Blahoslavenství 12:45 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) 12:55 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Druhé šance 13:25 Přejeme si... 13:45 Noční univerzita: Doc. Petr Chalupa, Th.D. - Víra biblicky 14:25 BET LEChem - vnitřní domov (3. díl): Zbigniew Czendlik 14:45 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (19. díl): Novoroční koncert Hradištanu 15:45 Kaplička sv. Barbory 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Nigérie - Dialog pro život 16:20 Krásy Čech a Moravy (10/23): Čechy I. 16:50 Študlov 17:00 V posteli Pod nebesy IV. (2. díl) [P] 17:50 Koncert studentů JKO 2009 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (9. díl) 18:50 NOEparáda (46. díl) 19:15 Cesty za poznáním: Namaskard, Yellowstone NP, Ngorongoro Crater 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 V zemi Lobaye [P] 20:30 Přejeme si... [P] 20:50 Hudba na pražské Loretě 21:25 Atlas Charity (12. díl): Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísni) 21:30 Žít cestou (1) 21:50 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Jemu na vás záleží - sr. Veronika Barátová 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 4. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 GOODWILLBOY 6:55 Noční univerzita: Jemu na vás záleží - sr. Veronika Barátová 7:55 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (7. díl) 8:50 Cesty za poznáním: Namaskard, Yellowstone NP, Ngorongoro Crater 9:20 Po stopách Ježíše Krista (6): Blahoslavenství 10:00 Na koberečku (78) 10:15 Dobro ako princip světla a pravdy 10:40 Hudba na pražské Loretě 11:15 Noeland (11. díl) 11:45 Slimák Mafo a škriatok Klinček (9. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Victoria falls, Mekong Delta, Lemmenjoki 12:35 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 V zemi Lobaye 13:30 V posteli Pod nebesy IV. (2. díl) 14:20 NOEparáda (46. díl) 14:45 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) 14:55 Přírodní zázraky Evropy (5): Významné přírodní parky Evropy 15:45 Študlov 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Přejeme si... 16:30 Zikův svět zvířat (4. díl): Na farmě 16:55 Statečný kněz 17:50 Atlas Charity (12. díl): Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísni) 17:55 Žít cestou (1) 18:20 Starobělské Lurdy 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (9. díl) 18:45 GOODWILLBOY 19:25 Na koberečku (78) 19:40 Nigérie - Dialog pro život 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (20. díl) [P] 21:05 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Atlas Charity (11. díl): Charitní domy ve Frýdku-Místku 21:40 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 22:05 Libanonská mise 22:25 Noční univerzita: Doc. Petr Chalupa, Th.D. - Víra biblicky 23:05 Přejeme si... 23:25 Óda na... 23:45 Mikroregion Třemšín (9/9) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:40 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (7. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 5. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V posteli Pod nebesy IV. (2. díl) 7:05 NOEparáda (46. díl) 7:30 Atlas Charity (12. díl): Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísni) 7:35 Statečný kněz 8:30 Na koberečku (78) 8:45 Krásy Čech a Moravy (14/23): Čechy II. 9:15 Po stopách Ježíše Krista (6): Blahoslavenství 9:45 Študlov 10:00 Přejeme si... 10:20 Církevní konzervatoř v Opavě 10:40 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Druhé šance 11:10 Noeland (11. díl) 11:45 Slimák Mafo a škriatok Klinček (9. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:35 Světlo pro Evropu 13:00 Kulatý stůl na téma: Světlo pro Evropu 14:30 V zemi Lobaye 14:55 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (20. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny

16:10 Cesta k andělům (22): Otmar Oliva 17:00 Přírodní zázraky Evropy (5): Významné přírodní parky Evropy 17:50 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 18:10 Dobro ako princip světla a pravdy 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (10. díl) [P] 18:45 Přejeme si... 19:05 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 19:30 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Atlas Charity (12. díl): Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísni) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Dvanáctiletý Ježíš v chrámu 21:35 Na koberečku (78) 21:50 Octava dies (560): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: Jemu na vás záleží - sr. Veronika Barátová 23:25 NOEparáda (46. díl) 23:45 Národní park Podjany - povodí Klaparova potoka 0:00 H2Onews 0:10 První světová válka - Do vánoc budeme zpět (7. díl) 0:40 Hudba na pražské Loretě 1:15 Starobělské Lurdy 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 6. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl na téma: Světlo pro Evropu 7:45 Čteme z křesťanských periodik 7:55 Věrní Kristu 8:55 Atlas Charity (12. díl): Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísni) 9:00 Noeland (11. díl) 9:30 Zikův svět zvířat (4. díl): Na farmě 10:00 V posteli Pod nebesy IV. (2. díl) 10:50 NOEparáda (46. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Garden of the Gods, Myvatn, Great Salt Lake 11:45 Slimák Mafo a škriatok Klinček (10. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Mezinárodní folklorní festival Jánošíkove dni v Terchove (7. díl) 13:00 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 13:20 Zpravodajské Noeviny 13:30 Statečný kněz 14:25 Ze života farnosti [P] 14:40 Přírodní zázraky Evropy (5): Významné přírodní parky Evropy 15:30 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) 15:40 Na koberečku (78) 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy (11/23): Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 16:35 Hudba na pražské Loretě 17:10 Študlov 17:20 Otec Erich Fink z obdivuhodného Ruska: Druhé šance 17:50 Přejeme si... 18:10 V zemi Lobaye 18:35 Slimák Mafo a škriatok Klinček (10. díl) 18:45 Po stopách Ježíše Krista (6): Blahoslavenství 19:15 Starobělské Lurdy 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Libanonská mise 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi 20:45 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růčkem 21:25 Nedělní čtení 21:50 Cesty za poznáním: Victoria falls, Mekong Delta, Lemmenjoki 22:20 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 23:30 Dobro ako princip světla a pravdy 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (20. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

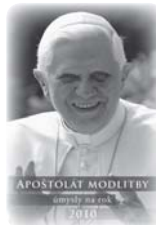
Neděle 7. 2. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Nedělní čtení 6:50 Židovský hřbitov v Rousínově 7:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (20. díl) 8:00 Po stopách Ježíše Krista (6): Blahoslavenství 8:30 Ze života farnosti 8:45 Cesta k andělům (22): Otmar Oliva 9:35 Atlas Charity (12. díl): Frenštát pod Radhoštěm (Charitní dům sv. Alžběty pro matky a děti v tísni) 9:40 Hudba na pražské Loretě 10:15 Evangelium 10:30 Mše s farností Dolní Lutyně [L] 11:40 Študlov 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čteme z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Přejeme si... [P] 13:15 Zpíváme pro radost 2009 [P] 14:15 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 15:15 Hlubinami vesmíru s Ing. Antonínem Růčkem 16:00 Evangelium 16:10 Zikův svět zvířat (5. díl): Hmyz, hadi, šneci 16:35 NOEparáda (41. díl) 17:00 Noeland (12. díl) [P] 17:30 V posteli Pod nebesy IV. (2. díl) 18:20 Židovský hřbitov v Rousínově 18:30 Pro vita mundi 19:10 CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora 19:30 Starobělské Lurdy 19:40 Žít cestou (1) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (561): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (21. díl) [P] 20:45 Sl. koncert k založení nadace CAMPANUS 21:45 V zemi Lobaye 22:05 Modlitby se zpěvy Taizé 23:05 Nedělní čtení 23:30 Cesty za poznáním: Victoria falls, Mekong Delta, Lemmenjoki 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Hlubinami vesmíru s Ing. Liborem Lenžou 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

CHARITA SVATÉ RODINY LUHAČOVICE vyhlašuje výběrové řízení na **pozici zdravotní sestry pro Charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu**. Práce spočívá v domácí ošetrovatelské péči o seniory a zdravotně postižené. **Požadujeme:** SZŠ, registrace, praxe min. 3 roky na lůžkovém oddělení, samostatnost, trestní bezúhonnost, ŘP sk. B. Dále vyhlašuje výběrové řízení na **pozici pečovatelka pro Charitu Luhačovice**. Práce spočívá v domácí ošetrovatelské péči o seniory a zdravotně postižené. **Požadujeme:** příjemné vystupování, samostatnost, trestní bezúhonnost, ŘP sk. B. Nabízíme: dobrý kolektiv, další vzdělávání a možnost práce na částečný úvazek. A dále vyhlašuje výběrové řízení na **pozici vedoucí Denního stacionáře pro Charitu Luhačovice**. **Požadujeme:** odborné vzdělání dle Zákona o sociálních službách, příjemné vystupování, samostatnost, trestní bezúhonnost, ŘP sk. B. Nabízíme: dobrý kolektiv, další vzdělávání a možnost práce na částečný úvazek. **Pisemné žádosti spolu s životopisem zasilejte na adresu:** Charita Luhačovice, Hradisko 100, 763 26 Luhačovice, příp. na e-mail: luhacovice@caritas.cz **do 28. 2. 2010.** Předpokládáný nástup únor, březen 2010.

Farnost Šternberk a hnutí Modlitby matek vás společně zvou na **HRONÍČNÍ POUŤ MATEK do Šternberka**, která se uskuteční v **sobotu 6. února 2010.** Z důvodů rozsáhlých oprav kostela Zvěstování Panny Marie se celý program letošního pouti koná **v kulturním domě (MKZ) ve Šternberku.** **Program pouti:** 9.30 modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.00 mše svatá s darováním svíce a symbolickou ofěrou matek, hlavní celebrant otec Karel Vojtěch Koukal z komunity Blahoslavenství v Dolanech • 12.00 společný oběd, po něm duchovní program s otcem Karlem Vojtěchem Koukalem na téma: Osobní modlitba v životě ženy a matky • 14.30 adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku • 15.00 závěrečné požehnání a zakončení pouti. Srdečně zveme naše maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti. Kdo se chce zúčastnit celého programu i s občerstvením v hodnotě 100 Kč, ať se přihlásí **do 1. února 2010 na adresu:** Římskokatolická farnost, Farní 3, 785 01 Šternberk • tel. 585 013 714 • e-mail: farasternberk@seznam.cz.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení se tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU NA ÚNOR

Všeobecný: Za vědce a intelektuály, aby upřímným hledáním pravdy dospívali k poznání jediného pravého Boha.

Misijní: Aby si církve uvědomovala své misijní poslání a snažila se věrně následovat Krista a hlásat evangelium všem národům.

Úmysl našich biskupů: Aby všichni trpící, nemocní a postižení našli sílu spojit své utrpení s křížem našeho Pána.

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku RNDr. Františka Mráčka NOVÉ OBJEVY PRAVÝCH BIBLICKÝCH MÍST**, která se bude konat **v úterý 2. února 2010 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 31. 1. - 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 1,4-5.17-19
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
Odp.: 15a (*Má ústa budou vyprávět o tvé spravedlnosti.*)
2. čt.: 1 Kor 12,31-13,13
Ev.: Lk 4,21-30
Slovo na den: Jenom Námán.

Pondělí 1. 2. - ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13-14.30; 16,5-13a
Ž 3,2-3.4-5.6-7
Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine, zachraň mě!*)
Ev.: Mk 5,1-20
Slovo na den: Jdi domů ke své rodině.

Úterý 2. 2. - svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
Ev.: Lk 2,22-40
Slovo na den: Zvnuknutí Ducha.

Středa 3. 2. - nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: 2 Sam 24,2.9-17
Ž 32(31),1-2.5.6.7
Odp.: srov. 5c (*Odpusť, Pane, co jsem zavínil hříchem.*)
Ev.: Mk 6,1-6
Slovo na den: Divil se nevěře.

Čtvrtek 4. 2. - ferie

1. čt.: 1 Král 2,1-4.10-12
1 Kron 29,10bc.11abc.11d-12a.12bcd
Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)
Ev.: Mk 6,7-13
Slovo na den: Dával jim moc nad nečistými duchy.

Pátek 5. 2. - památka sv. Agáty

1. čt.: Sir 47,2-13
Ž 18(17),31.47+50.51
Odp.: 47b (*Sláva buď Bohu, mému spasiteli!*)
Ev.: Mk 6,14-29
Slovo na den: Říkal: „Není dovoleno!“

Sobota 6. 2. - památka sv. Pavla Mikiho a druhů

1. čt.: 1 Král 3,4-13
Ž 119(118),9.10.11.12.13.14
Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!*)
Ev.: Mk 6,30-34
Slovo na den: Trochu si odpočíte.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. LEDNA - 6. ÚNORA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 1.		PO 1. 2.		ÚT 2. 2.		ST 3. 2.		ČT 4. 2.		PÁ 5. 2.		SO 6. 2.			
Antifona	1136	1262	1296	1438	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1708	1924	1692	1907		
Žalm	784	883	786	884	783	881	784	883	784	883	786	884	786	884		
Ranní chvilky:																
Hymnus	1136	1263	1296	1438	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1709	1926	1693	1907		
Antifony	1137	1264	1297	1439	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	813	914	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1297	1439	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1710	1926	1693	1908		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1297	1439	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1305	1447	1694	1908		
Prosby	1140	1268	1297	1439	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1711	1927	1694	1908		
Závěrečná modlitba	691	780	1298	1440	1304	1446	1187	1318	1202	1335	1305	1447	1306	1449		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1298	1440	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1299	1441	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1298	1440	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 30. 1.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1300	1442	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1714	1932	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1300	1442	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1300	1443	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1302	1445	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1717	1934	810	911
Ant. ke kant. P. M.	691	780	691	781	1303	1445	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1305	1448	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1303	1445	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1718	1936	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1298	1440	1304	1446	1197	1329	1212	1345	1305	1447	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

KŘÍŽOVÉ CESTY

Sestavil Ing. Karel Houdek

Soubor 67 rozjímání nad utrpením křížové cesty našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vyšlo s církevním schválením.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dotisk 1. vydání • Váz., A5, 400 stran, 245 Kč

AVE CRUX, SPES UNICA • ZAMYŠLENÍ NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Petr Piňha

Autor vede člověka našich dnů k intimnímu setkání s Kristem ve vrcholném utrpení. Skrze jeho kříž nachází Krista v našich utrpeních. Zamýšlí se také nad vznikem pobožnosti křížové cesty. Předmluvu napsal biskup J. Hrdlička. Kniha je doplněna černobílými ilustracemi. Vyšlo s církevním schválením.

Studio Gabreta spol. s r. o. • 2. vydání
Váz., 170x240 mm, 152 stran, 200 Kč

JEHO RÁNY NÁS UZDRAVILY

Vojtěch Kodet

Meditace nad jednotlivými zastaveními křížové cesty.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x145 mm, 72 stran, 59 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA

Joachim Meisner • Z němčiny přeložila Anna Marie Kotrbová

Předkládaná rozjímání kardinála Meisnera k jednotlivým zastavením křížové cesty jsou plodem jeho vlastní spoluúčasti na křížové cestě Kristově. Ukazují nám cestu vedoucí do společenství trojjediného Boha – tou cestou je sám Kristus.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x145 mm, 40 stran, 45 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Viera Nemcová

Tato křížová cesta je sestavena převážně ze zjevení Pána Ježíše sestře Faustyně, apoštolce Božího milosrdenství.

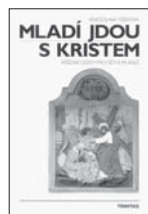
Vydavatelství Sypták • Brož., A6, 32 stran, 39 Kč

MLADÍ JDOU S KRISTEM • KŘÍŽOVÉ CESTY PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Věnceslava Fišerová

Deset křížových cest, které lze rozjímat jak v kostele, tak i ve společenství mládeže a v rodinném prostředí.

Ing. Pavel Sejkora - Trinitas • 2. vydání, dotisk
Brož., 100x144 mm, 72 stran, 54 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Malice cyrilometodějská s. r. o.